

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Josefa Straky v právní věci

žalobkyně: **N. M.**, narozená dne X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 23. 10. 2017, č. j. MV-87358-4/SO-2017,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků řízení

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 15. 11. 2017, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno usnesení M. v., o. a. a m. p. (dále jen „m.“), ze dne 11. 5. 2017, č. j. OAM-3822-6/ZM-2017 (dále jen „usnesení m.“). Usnesením m. bylo dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (viz čl. II bod 2 část věty za středníkem zákona č. 222/2017 Sb.; dále jen „zákon o

pobytu cizinců“) zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, neboť žalobkyně podala žádost v době, kdy k tomu nebyla oprávněna.

2. Žalobkyně považuje výrok napadeného rozhodnutí za nezákonný z důvodu porušení § 3 a § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 298/2016 Sb. (dále jen „správní řád“) tím, že žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou významné pochybnosti, a pro rozhodnutí si neopatřila dostatečné podklady. Žalobkyně uvádí, že napadené rozhodnutí se zakládá pouze na skutečnosti, že žalobkyně podala žádost o prodloužení zaměstnanecké karty dne 15. 2. 2017, ač tak měla učinit nejpozději dne 13. 2. 2017 (ve lhůtě 30 dnů před uplynutím platnosti stávající zaměstnanecké karty). Navíc dle odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze akceptovat důvody, které žalobkyně sdělila, protože z doložených lékařských zpráv údajně nevyplývá, že by žalobkyni její zdravotní stav zabránil včasnému podání žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. Žalobkyně je toho názoru, že předložila lékařskou zprávu o ambulantním vyšetření, ze které jednoznačně vyplývá, že její zdravotní stav fakticky tvořil objektivní překážku, která jí bránila ve včasném podání žádosti, jelikož žalobkyně byla v období od 23. 1. 2017 do 14. 2. 2017 zdravotně indisponovaná z důvodu a. p. Žalobkyně poukazuje na ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, které jednoznačně stanoví, že zabrání-li včasnému podání žádosti důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn podat žádost do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. K tomu žalobkyně dodává, že při podání žádosti dne 15. 2. 2017 m. uvedené skutečnosti bez výhrad akceptovalo a žádost bez dalšího přijalo.
3. Podle žalobkyně je výrok napadeného rozhodnutí nezákonný také z důvodu porušení § 2 odst. 4 správního řádu, protože správní orgán nedbal, aby přijaté rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu, neboť se nijak nezabýval přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Veřejným zájmem je dle žalobkyně zájem na zachování všech zásad demokratického státu a na přijetí takového rozhodnutí, které bude zohledňovat soukromé zájmy účastníka řízení. K tomu žalobkyně uvádí, že se na území ČR nachází řadu let a má zde vybudované pevné společenské vztahy. Na území ČR žije rovněž její m. a n. s. (pozn. v průběhu soudního řízení žalobkyně doplnila informaci o n. d. p.). V případě, že by žalobkyni nebyl povolen trvalý pobyt na území ČR, byla by nucena opustit svého m. i d.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobkyně v průběhu správního řízení dodala lékařské zprávy o ambulantních vyšetřeních na území ČR – ze dne 27. 1. 2017 a ze dne 31. 1. 2017. Z přechodových razítek v cestovním dokladu vyplývá, že žalobkyně dne 24. 1. 2017, tj. den po ambulantním vyšetření na U., vstoupila na území E. u. Byla-li žalobkyně schopná den po ambulantním vyšetření a diagnóze a. p. (ačkoli jí byla doporučena léčba na lůžkovém oddělení) vycestovat z U. do ČR a v průběhu jednoho týdne absolvovat ambulantní vyšetření v P. a v H. K. a cestu tam a zpět, byla objektivně schopna zajistit podání žádosti v zákonné lhůtě (poštou či prostřednictvím zmocněnce – svého m.), a to např. v blanketní podobě. Z předložených lékařských zpráv nevyplývá, že by žalobkyně byla upoutána na lůžko. Skutkový stav byl dle názoru žalované zjištěn dostatečným způsobem, uvedené námitky (shodné s odvolacími) byly napadeným rozhodnutím vypořádány. Žalovaná dále uvádí, že správní řízení bylo usnesením zastaveno, bylo tedy rozhodováno procesně, nikoli meritorně. Za uvedené situace nemá správní orgán povinnost posuzovat přiměřenost takového usnesení. V tomto smyslu žalovaná odkázala

na dva rozsudky N. s. s. – ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, a ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47.

II. Podstatný obsah správního spisu

5. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně podala osobně dne 15. 2. 2017 žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. K žádosti připojila mimo jiné své čestné prohlášení, že pozdní podání žádosti odůvodňuje tím, že byla nemocná (s odkazem na vyšetření provedená dne 31. 1. 2017). Uvedené doložila zprávou o ambulantním vyšetření z F. n. v H. K., kliniky ORL, ze dne 31. 1. 2017, dle které byla v uvedené době léčena pro „*chronický zánět vedlejších nosních dutin*“ s doporučením medikamentózní léčby, resp. pokračování v ní, a zprávou o ambulantním vyšetření z téhož dne ústavem klinické imunologie a alergologie téže nemocnice s diagnózou „*alergická rýma způsobená pylem*“ a závěrem o přetrvávající rýmě a (rovněž) doporučenou medikamentózní léčbou.
6. Z razítek ve fotokopii cestovního pasu žalobkyně, která byla součástí žádosti, mimo jiné vyplývá, že žalobkyně dne 1. 1. 2017 opustila území EU a zpět se na něj vrátila dne 24. 1. 2017.
7. M. přípisem ze dne 23. 3. 2017 odkazujícím na ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců poučilo žalobkyni o skutečnosti, že je povinna prokázat důvody, které jí zabránily podat včasnou žádost, a to do 10 dnů ode dne doručení tohoto přípisu. K této výzvě žalobkyně uvedla, že prosí o prominutí zmeškání zákonné lhůty a předložila lékařskou zprávu z endokrinologie (MUDr. Ď., P. 9) ze dne 27. 1. 2017, jejímž závěrem byl hraniční obraz zánětu (imunopatie) v mírně zvětšené štítné žláze s drobnouzlovou přestavbou dle posledního ultrazvukového vyšetření s normální funkcí štítné žlázy (eutyreosa) a doporučenou medikamentózní léčbou a kontrolou za cca 7 měsíců.
8. Usnesením m. ze dne 11. 5. 2017 bylo řízení podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastaveno z důvodu, že žalobkyně podala žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty v době, kdy k tomu nebyla oprávněna. Žalobkyně pobývala na území ČR na základě zaměstnanecké karty s platností do 14. 3. 2017. Žádost o její prodloužení měla vzhledem k ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podat nejpozději do 13. 2. 2017. Žalobkyně však svou žádost podala až dne 15. 2. 2017. Ze žalobkyní doložených lékařských zpráv nevyplývá, že by žalobkyně byla v pracovní neschopnosti a ani že by její zdravotní stav měl bránit včasnému podání žádosti. Žalobkyní předložené lékařské zprávy se týkají pouze ambulantních vyšetření. K tomu m. odkázalo na rozsudek K. s. v B. ze dne 17. 4. 2014, č. j. 32 A 10/2013-36, ze kterého vyplývá, že pokud jde o zmeškání lhůty k podání žádosti, kterou není třeba podávat u správního orgánu osobně (lze k jejímu podání zmocnit třetí osobu nebo žádost zaslat poštou), netvoří nemoc, která si nevyžádá hospitalizaci, obecně překážku, která by mohla bránit ve včasném podání žádosti. M. proto nepovažovalo návštěvy ambulantních lékařů žalobkyní za překážku na její vůli nezávislou (ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) bránící žalobkyni v podání žádosti.
9. Žalobkyně podala proti usnesení m. včasné odvolání. V něm uvedla, že napadené rozhodnutí se zakládá pouze na opožděnosti žádosti žalobkyně a konstatování, že z předložených lékařských zpráv nevyplývá, že by žalobkyni její zdravotní stav zabránil ve včasném podání žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. Žalobkyně v odvolání dále uvedla, že předkládá lékařskou zprávu o ambulantním vyšetření, ze které dle jejího názoru jednoznačně vyplývá, že její zdravotní stav v uvedeném období tvořil překážku, která jí bránila ve včasném podání žádosti, když v období od 23. 1. 2017 do 14. 2. 2017 byla

zdravotně indisponovaná z důvodu a. p. Závěry uvedené v usnesení m. jsou tak v rozporu se zákonem. Žalobkyně bezprostředně po uzdravení podala řádně žádost o prodloužení zaměstnanecké karty. Žalobkyně k tomu uvedla, že m. si navíc neopatřilo všechny dostupné důkazy k objektivnímu posouzení daného případu. Přílohou odvolání byl úřední překlad (z u. jazyka) současně předkládaného originálu „VÝPISU č. X z lékařské karty nemocné osoby z ambulantního (lůžkového oddělení)“. V něm bylo mimo jiné uvedeno „ambulantní léčba: 23.01.17, doporučeno: léčba na lůžkovém oddělení; úplná diagnóza: a. p.; Po p. zatížení u pacientky vznikly p. p., byly p. s. Pacientka navštívila p. Doporučeno: lůžkový režim, s. p. (S.), stálá péče jiné osoby. Žena se léčila dle metody lůžkového oddělení doma do 14.02.2017. Potom na žádost příbuzných vycestovala do České republiky. Doporučení lékaře ohledně práce a léčby: Další vyšetření a léčba u p. Dne 23.05.2017, lékař K. H. I., U., Z. o., R. o., K. P., IČ X.“

10. Napadeným rozhodnutím žalovaná odvolání žalobkyně zamítla a potvrdila usnesení m. s tím, že doložená zpráva od lékaře z U., týkající se ambulantního vyšetření, neprokazuje, že by zdravotní stav žalobkyně tvořil překážku na její vůli nezávislou, bránící žalobkyni v podání žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty v zákonné lhůtě. Z přechodových razítek v cestovním dokladu vyplývá, že žalobkyně se na území U. nacházela v období od 1. 1. 2017 do 24. 1. 2017, kdy vstoupila na území EU. V průběhu správního řízení žalobkyně předložila zprávy o ambulantních vyšetřeních na území ČR (ze dne 27. 1. 2017 a 31. 1. 2017), nemohla tak být v době od 23. 1. 2017 do 14. 2. 2017 upoutána na lůžko na U. ani v ČR. Žalobkyně navíc mohla předložit lékařskou zprávu z U. k prokázání svých tvrzení již při pozdním podání žádosti, a nikoli až v rámci odvolání. Žalovaná ve shodě s m. odkázala na rozsudek K. s. v B. ze dne 17. 4. 2014, č. j. 32 A 10/2013-36, ze kterého vyplývá, že k podání žádosti lze zmocnit třetí osobu nebo lze žádost zaslat poštou, přičemž nemoc, která si nevyžádá hospitalizaci, není obecně překážkou, která by cizinci mohla bránit ve včasném podání žádosti, a též na rozsudek M. s. v P. ze dne 20. 7. 2017, č. j. 9 A 359/2014-73, podle kterého není dostačující potvrzení od lékaře, že byl cizinec v pracovní neschopnosti. Dále odkázala žalobkyně na rozsudek N. s. ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 62/2013-32, podle kterého nelze za překážku na vůli cizince nezávislou považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud tedy byla žalobkyně den po ambulantním vyšetření a diagnóze a. p. schopna vycestovat z U. do ČR a v průběhu jednoho týdne absolvovat ambulantní vyšetření v P. a v H. K., byla dle názoru žalované objektivně schopna zajistit podání žádosti v zákonné lhůtě, ať už zasláním prostřednictvím pošty či zmocněnce. Závěrem žalovaná uvedla, že (opožděně podaná) žádost musela být m. převzata, neznamená to však, že jí mělo být automaticky vyhověno, pokud nebyly splněny všechny zákonem stanovené podmínky. Žalovaná také zdůraznila, že důkazní břemeno k důvodům opožděného podání žádosti tíží v uvedeném případě žalobkyni jakožto žadatelku.

III. Průběh jednání před soudem

11. V průběhu jednání žalobkyně setrvala na podané žalobě a nad rámec dosavadní argumentace zdůraznila skutečnost, že poměrně záhy došlo ke změně právní úpravy, jež umožňuje žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podat až do data konce platnosti stávající zaměstnanecké karty. Pro zastavení řízení o žádosti žalobkyně tak nemohl být žádný důležitý důvod, jelikož z hlediska pozdější právní úpravy by lhůtu stihla s předstihem o 28 dnů. Žalobkyně dále zdůraznila svou rodinnou situaci. Předložila kopii

dokladu o trvalém pobytu svého m. s., kterému je nyní r. a p. Uvedla, že její m. i o. s. získali povolení k trvalému pobytu na území ČR, přičemž m. musí vydělávat a ona se stará o d. Zamítnutí žaloby by vedlo k rozdělení rodinného soužití nebo k nutnosti návratu celé rodiny na U. Dostačující není bezvízový styk, jelikož ten umožňuje přítomnost v ČR jen po 90 dnů ze 180, žalobkyně však musí o d. pečovat. Podání žádosti o povolení k pobytu na zastupitelském úřadě na U. by bylo déletrvající záležitostí s nejistým výsledkem a navíc v tamních poměrech pro žalobkyni znamená nutnost zaplatit poplatek 2 000 €. Žalovaná naopak podrobně zrekapitulovala argumentaci napadeného rozhodnutí a trvala na zamítnutí žaloby. Upozornila na to, že žalobkyně argumentaci pozdější právní úpravou neuplatnila v žalobě, a nadto žalovaná byla povinna aplikovat v té době účinnou právní úpravu. Setrvala též na tom, že přiměřenost zásahu do rodinného života nemusí být u procesních rozhodnutí zkoumána a že k zajištění styku s rodinou žalobkyni postačí do doby vyřízení nového pobytového oprávnění bezvízový styk. Podotkla též, že ostatně i čl. 9 Úmluvy o právech dítěte vyhlášené pod č. 104/1991 Sb. (dále jen „Úmluva o právech dítěte“) připouští možnost oddělení dítěte.

IV. Posouzení žaloby krajským soudem

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 6. 11. 2017), osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle § 47 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen podat žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty nejdříve 120 a nejpozději 30 dnů před uplynutím její platnosti.
14. Podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mimo jiné platí, že zabrání-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první je cizinec povinen m. sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.
15. Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců se řízení o žádosti usnesením zastaví mimo jiné v případě, podal-li cizinec žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.
16. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
17. Podle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlídně jen tehdy, jde-li o skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl dříve uplatnit.

18. Soud po posouzení věci v první řadě konstatuje plnou přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i usnesení m. Usnesení m. se vypořádalo ve všech zásadních bodech s opožděně podanou žádostí žalobkyně i s podklady, které žalobkyně do té doby doložila. Odůvodnění napadeného rozhodnutí se pak vypořádalo i s argumentací žalobkyně uvedenou v odvolání.
19. Za nespornou považuje soud vzhledem k výše uvedenému skutečnost, že žalobkyně podala svou žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty po uplynutí lhůty uvedené v ustanovení § 47 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Důvody, pro které žalobkyně podala svou žádost opožděně, sdělila žalobkyně ve lhůtě uvedené v ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, včas se vyjádřila i k výzvě m. k prokázání těchto důvodů.
20. Pokud jde o použitelné znění zákona o pobytu cizinců, žalobkyni lze přisvědčit, že ode dne 15. 8. 2017, kdy nabyla účinnosti novela zákona o pobytu cizinců provedená zákonem č. 222/2017 Sb., tedy v době, kdy probíhalo odvolací řízení v její věci, již bylo možné podle nového znění § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost podat nejpozději před uplynutím platnosti pobytového povolení. Použití nové právní úpravy na žádost žalobkyně však znemožnilo ustanovení čl. II bodu 2 části věty za středníkem zákona č. 222/2017 Sb., podle níž se pro účely prodloužení platnosti zaměstnanecké karty a práv a povinností s ní souvisejících postupuje podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 222/2017 Sb. I kdyby tedy soud přehlédl skutečnost, že žalobkyně žalobní bod použitelnosti novelizované právní úpravy na její případ v žalobní lhůtě neuplatnila, ani tak by argumentaci žalobkyně nemohl dát za pravdu. Citovaným ustanovením přechodných ustanovení byla žalovaná vázána a stejně tak jej musí respektovat i soud. Neústavnost takové právní úpravy soud neshledává, neboť žalobkyně není takovým postupem zákonodárce zkrácena ani v právu na spravedlivý proces (z platné právní úpravy musela vědět, v jakém období je povinna žádost o prodloužení zaměstnanecké karty podat), ani na právu na rodinný a soukromý život (jelikož to případně bude muset být posuzováno nejpozději v řízení o správním vyhoštění).
21. K původní právní úpravě, jíž se tedy žalovaná i žalobkyně musela řídit, N. s. s. konstatoval, že nemoc cizince, respektive jeho dočasná pracovní neschopnost z důvodu nemoci, může představovat důvod nezávislý na vůli cizince bránící mu podat žádost o prodloužení povolení k pobytu v řádné lhůtě a opravňující jej k podání žádosti v náhradní lhůtě ve smyslu ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek N. s. s. ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014-31; pozn. do 17. 12. 2015 byla náhradní lhůta stanovena přímo v ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), neznamená to, že tomu tak musí být zákonitě ve všech případech. V citovaném rozsudku totiž N. s. s. mimo jiné též uvedl, že v takových případech je třeba postupovat při zjištění skutkového stavu zvláště pečlivě. Dle názoru soudu tak žalovaná, resp. m., učinili. Ve svých jiných rozsudcích (např. ze dne 27. 8. 2014, č. j. 1 Azs 74/2014-27, či ze dne 19. 9. 2013, č. j. 4 As 69/2013-44) pak N. s. s. potvrdil, že v případech žádostí dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stíhá důkazní břemeno žadatele. Žadatel musí sám příslušné důvody nezávislé na jeho vůli a bránící mu podat žádost v řádné lhůtě jak tvrdit, tak následně i prokázat.
22. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že jakkoli se případ, který N. s. s. projednával pod sp. zn. 4 Azs 62/2014 (viz výše odkazovaný rozsudek), týkal nemoci s dočasnou pracovní neschopností žadatele, jsou okolnosti nynějšího soudního sporu, kterému předcházela opožděně podaná žádost žalobkyně, podstatně odlišné. Žalobkyně nejprve ke své opožděně

podané žádosti předložila lékařské zprávy z ambulantních vyšetření v ČR, konkrétně ve F. n. v H. K., a to ze dne 31. 1. 2017. Z nich vyplývá, že žalobkyně sice byla zdravotně indisponovaná, nicméně i z laického pohledu je zřejmé, že chronický zánět vedlejších nosních dutin, resp. alergická rýma, samy o sobě nemohly být důvodem, pro který by žalobkyně nemohla podat ve lhůtě končící za necelé dva týdny od tohoto data příslušnou žádost, ať už osobně, prostřednictvím provozovatele poštovních služeb či zmocněnce, což právní předpisy nevylučují. V tomto smyslu se lze plně ztotožnit se závěry žalované. K výzvě m. pak žalobkyně doplnila další zprávu z ambulantního vyšetření, konkrétně ze dne 27. 1. 2017, a to z endokrinologie v P. Ani z této zprávy nevyplývají závažné zdravotní potíže, ostatně ošetřující lékařka v závěru zprávy doporučila kontrolu až za cca 7 měsíců. Navíc ani žalobkyně neuvedla nic, z čeho by měla vyplývat její případná pracovní neschopnost (s přísným režimem dočasně práce neschopného zaměstnance bez povolených vycházek), u které by bylo možné dovozovat, že žalobkyně mohla být v natolik špatném zdravotním stavu, který by jí znemožnil nejen sepsat příslušnou žádost, ale i zaslat ji poštou či zmocnit k tomu jinou osobu. Teprve až v podaném odvolání přednesla žalobkyně novou skutečnost, že v období od 23. 1. 2017 do 14. 2. 2017 byla zdravotně indisponována v důsledku a. p. Žalovaná k uvedenému tvrzení žalobkyně nemusela ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu přihlídnout, resp. jej zohlednit, když se jednalo o tzv. novou skutečnost. Ze zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že by nebylo uvedené ustanovení v předmětném případě aplikovatelné, neboť v případě usnesení m. se nejedná o rozhodnutí, kterým by žalobkyni byla ukládána povinnost. Tento závěr navíc podporuje i konstantní judikatura N. s. s., dle které se obecně v pobytových věcech cizinců plně uplatní koncentrační zásada, tudíž odvolací orgán nemůže zohlednit dodatečně předložené doklady v odvolacím řízení, které cizinec mohl a měl předložit již v prvostupňovém řízení. Konkrétně byla uvedena zásada tzv. koncentrace řízení N. s. s. shledána plně aplikovatelnou i v obdobném případě zastavení řízení dle zákona o pobytu cizinců z důvodu neodstranění podstatných vad žádosti (viz rozsudek ze dne 3. 10. 2017, č. j. 7 Azs 237/2017- 26).

23. Žalovaná sice na uvedené zákonné ustanovení výslovně neodkazovala, byť opožděnost tvrzení a předloženého důkazu v textu napadeného rozhodnutí zmínila, a těmito novými skutečnostmi se zabývala věcně. Přesto ani za situace, kdy žalobkyně svá tvrzení doložila úředně přeloženým originálem lékařské zprávy z U. z května 2017, dle které měla žalobkyně mít doporučen lůžkový režim a užívání s. s tím, že od 23. 1. 2017 do 14. 2. 2017 měla ležet údajně doma na U. a následně pak vycestovat do ČR, není možné v kontextu toho, že žalobkyně již ve dnech 27. 1. 2017 a 31. 1. 2017 absolvovala vyšetření ve zdravotnických zařízeních na různých místech ČR považovat údaje uvedené v lékařské zprávě za věrohodné. Z razítek v cestovním dokladu žalobkyně vyplývá (v předmětném období) toliko opuštění území EU žalobkyní dne 1. 1. 2017 a návrat na území EU již dne 24. 1. 2017 (tj. den po údajném počátku léčení na U.), tedy skutečnost, že se žalobkyně v rozhodné době s určitostí nenacházela na území U., natož aby se tam léčila. Logická je pak i úvaha žalované vyplývající právě z uvedených údajů. Žalobkyně nepochybně pobývala od 24. 1. 2017 na území EU (nejpozději ode dne 27. 1. 2017 pak na území ČR, vzhledem k lékařskému vyšetření, jehož absolvování sama doložila), přičemž neprokázala, že by její zdravotní potíže měly znemožňovat osobní podání žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty, natožpak její odeslání prostřednictvím provozovatele poštovních služeb či případné zmocnění jiné osoby k jejímu podání, obzvláště byla-li v předmětném období schopná cestovat do P. i H. K. a absolvovat tam lékařská vyšetření. Dle názoru

soudu se tak lze plně ztotožnit se závěry žalované, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno a neprokázala existenci takové na vůli žalobkyně nezávislé překážky, která by jí měla *objektivně* zabránit podat žádost o prodloužení zaměstnanecké karty (srov. např. rozsudek N. s. s. ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 62/2013-32). Soud tak žalobní bod namítající nedostatečné zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a vytykající žalované, resp. m. neopatření dostatečných podkladů pro rozhodnutí, považuje za zcela nedůvodný, neboť v daném případě to byla žalobkyně, kdo nesl odpovědnost za uvedení konkrétních tvrzení a jejich doložení odpovídajícími a spolehlivými důkazními prostředky.

24. Pokud jde o námitku, že (opožděně podaná) žádost žalobkyně byla m. původně přijata „bez výhrad“, i zde soud musí plně přisvědčit argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí. Správní orgán není oprávněn si vybírat, které podání přijme, a které nikoliv. Podáním žádosti bylo zahájeno správní řízení, které bylo m. povinno ukončit odpovídajícím rozhodnutím, ať již meritorním, pokud by byly splněny veškeré procesní podmínky, nebo procesním, pokud (jako v tomto případě) procesní podmínky naplněny nebyly, resp. žalobkyně neunesla důkazní břemeno o tom, že by se výjimečně jednalo o přípustně podanou opožděnou žádost. Z obsahu správního spisu přitom není patrné, že by snad žalobkyni dal správní orgán najevo, že její žádost považuje za přípustnou. Naopak žalobkyni od počátku opakovaně upozorňoval na nutnost prokázání jí tvrzené nemožnosti včasného podání žádosti. Žalobkyně přitom důkazní břemeno neunesla. Napadené rozhodnutí i usnesení m. tak plně odpovídají okolnostem (skutkovému stavu) případu a rozhodným právním předpisům.
25. Důvodný není ani žalobní bod, ve kterém žalobkyně poukazuje na nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že nebylo přihlédnuto k jeho dopadům do soukromého života žalobkyně. V tomto smyslu soud s odkazem na ustálenou soudní judikaturu (viz například rozsudek N. s. s. ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 5/2019-27, který se také týká případu nepodání žádosti v zákonem předpokládaném časovém intervalu) konstatuje, že správní orgány jsou povinny posuzovat přiměřenost ve smyslu v § 174a zákona o pobytu cizinců jen v těch případech, kdy to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. Mezi tyto případy zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců nepatří. V uvedeném případě se jedná o procesní usnesení, kterým bylo předmětné správní řízení zastaveno. Pro úplnost lze doplnit, že v případě žalobkyně nebyla namíste ani přímá aplikace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („*právo na respektování rodinného a soukromého života*“) či jiných mezinárodních závazků v oblasti ochrany základních lidských práv a svobod, neboť ta přichází do úvahy jen tam, kde dotčená osoba v řízení přednesla tzv. hájitelné tvrzení, z něž se podává vysoká pravděpodobnost a intenzita narušení chráněného lidského práva. Žalobkyně však v odvolání žádným způsobem nezmiňovala ani nenamítala skutečnosti obdobné těm, jež nyní formuluje v žalobě. Správnímu orgánu tak nedala žádný prostor pro to, aby se k takovým tvrzením mohl vyjádřit a vzít je do úvahy. Ochrana práv žalobkyně je v dané situaci zajištěna tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do jejího soukromého a rodinného života bude součástí rozhodování o případném správním vyhoštění, jak ostatně uvedl v obdobné souvislosti N. s. s. ve svém rozsudku ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35. Ani tento žalobní bod tak není důvodný.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Jak vyplývá z výše uvedeného, soud neshledal žádný ze žalobních bodů důvodným. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.)

27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšná žalovaná vznik nákladů řízení netvrdila a ani ze soudního spisu neplyne, že by jí vznikly nějaké náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. červen 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu